

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ Μ'

Πέμπτη 31 Οκτωβρίου 2019

ΘΕΜΑΤΑ

Γ. ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

3. Συζήτηση και ψήφιση επί της αρχής, των άρθρων, των τροπολογιών και του συνόλου του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη με τίτλο: «Περί Διεθνούς Προστασίας και άλλες διατάξεις», σελ. 4003 – 4120

με τελικό σκοπό μια εν γένει αόριστη αριστεία, μεταξύ μας δεν θα ανησυχούσατε λιγάκι;

Προσέξτε, δεν λέω να ήταν κάθε βράδυ το παιδί στα γλέντια και τις απολαύσεις. Κάθε άλλο. Ενώ που και που να διασκεδάζε και λίγο, φυσικά παρέα με άλλους ανθρώπους, γιατί, λυπάμαι, άλλον τρόπο να διασκεδάσεις εγώ προσωπικά δεν γνωρίζω.

Με άλλους ανθρώπους, λοιπόν, διαφορετικούς ίσως από τον ίδιο, που η επαφή του όμως μαζί τους θα του άνοιγε και νέους ορίζοντες, πέρα από όσα έμαθε από το σπίτι του και από τον στενό περίγυρό του. Αυτό δεν θα ήταν το απαραίτητο υπόλοιπο των εμπειριών του, που, μαζί με όλα αυτά που θα κουβαλούσε από το περιβάλλον του, θα τον καθιστούσε τελικά έναν ανεξάρτητο, αυτοκέφαλο, ώριμο άνθρωπο, που κρατάει τη ζωή και το μέλλον του στα χέρια του;

Θα αφήνατε ποτέ τους φόβους σας και την αγωνία σας για τους κινδύνους που κάποιες φορές συνεπάγονται τα άγνωστα νερά, να κυριαρχήσουν μέσα σας; Και θα αποκόβατε το παιδί σας από την κοινωνία μπροστά στο ρίσκο των επικίνδυνων ή, εν πάση περιπτώσει, εκείνων των συναναστροφών που δεν θα μπορούσατε να ελέγξετε;

Μα, μια τέτοια συμπεριφορά, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, απέναντι σε κάθε άνθρωπο που αγαπάμε και νοιαζόμαστε γι' αυτόν θα ήταν ο ορισμός μιας ψυχοπαθολογικής υπερπροστατευτικότητας, μιας ασφυκτικής και πολύ οδνηρής και πνιγηρής αγκαλιάς, που, όπως όλοι ξέρουμε, οδηγεί πάντα, μαθηματικά, σε έναν τελείως ανώριμο άνθρωπο, που φοβάται να κάνει επιλογές, αφού έχει μάθει να τις κάνουν πάντα άλλοι για αυτόν. Οδηγεί σε έναν άνθρωπο που φοβάται, έναν άνθρωπο που δεν θα καταφέρει ποτέ να αναπτύξει την κρίση του και τη συνειδησή του, αφού οι συνειδήσεις άλλων πάντα κρίνουν γι' αυτόν, αλλά κυρίως έναν άνθρωπο που, κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα καταφέρει ποτέ του να αγαπήσει και να αγαπηθεί, αφού, όπως όλοι επίσης πολύ καλά γνωρίζουμε, ο ορισμός της αγάπης είναι το ρίσκο της προδοσίας, που όλοι εμείς οι φυσιολογικοί άνθρωποι έχουμε μάθει από νωρίς να παίρνουμε.

Η ζωή, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, είναι σαν το κολύμπι: είτε αφήνεσαι κάποια στιγμή χαρούμενος να πλεύσεις είτε αγωνίζεσαι διαρκώς αγχωμένος και φοβισμένος να επιπλεύσεις. Τρίτος δρόμος δεν υπάρχει κι έτσι έρχεται για όλους μας η ώρα που πρέπει να κάνουμε την επιλογή μας. Θα αφεθούμε τελικά στο πανηγύρι που λέγεται ζωή και, καλώς ή κακώς, κύριο χαρακτηριστικό ήταν και πάντα θα είναι η ποικιλία ή θα αντιστεκόμαστε περιχαρακωμένοι σε ένα στενόμυαλο και από τη φύση του περιοριστικό και απολύτως ορφανό εγώ;

Με τον εγωισμό, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, κανείς δεν έφτασε ποτέ του πουθενά. Αντιθέτως ό,τι θαυμάζουμε, εκτιμούμε και σεβόμαστε σε αυτόν τον κόσμο είναι σχεδόν πάντα προϊόν συνεργασίας ανάμεσα σε ανθρώπους που χρειάστηκε να ξεπεράσουν πολλές φορές το εμπόδιο της γλώσσας, της θρησκείας, της φυλής, του φύλου, των διαφορετικών ηθών και εθμών, για να μας παραδώσουν ενωμένοι τα ομαδικά επιτεύγματά τους. Τα μεγαλύτερα επιστημονικά, κοινωνικά, καλλιτεχνικά, πολιτικά επιτεύγματα προέκυψαν συνήθως από τέτοιες ετερόκλητες παρέες ή ετερόκλητες σκυταλοδρομίες, από παρέες ή σκυταλοδρομίες που τα μέλη τους χαρακτήριζε η ανοχή στη διαφορετικότητα, η αντίσταση απέναντι σε κάθε προκατάληψη και το άνοιγμα μπροστά στο άγνωστο.

Αν είχαν κλείσει την πόρτα σε κάθε τι που δεν γνώριζαν, δεν θα μας είχαν παραδώσει το παραμικρό, εκτός, ίσως, από τη μεταλαμπάδευση των εντελώς άχρηστων φόβων τους. Αυτό ακριβώς, να μας μεταλαμπαδεύουν τους άχρηστους φόβους τους, κάνουν όλοι οι φασίστες αυτού του κόσμου, ό,τι χρώμα κι αν έχει η στολή τους, πίσω από όποια ιδεολογία κι αν αυτοί κρύβονται. Επειδή φοβούνται απελπισμένα οι ίδιοι να ζήσουν, εννοούν να μην αφήσουν ούτε εμάς να ζήσουμε.

Ελάτε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ας μην τους κάνουμε αυτή τη χάρη, ας μην υιοθετήσουμε σε καμμία περίπτωση την ατζέντα τους, ας προσπαθήσουμε. Γιατί, αν προσπαθήσουμε να σύρουμε το κοπάδι των οπαδών τους στην politically correct στάση μας, γιατί κάθε φορά που υιοθετούμε την ατζέντα τους ή κάποια ψήγματα από την ιδεολογία τους, επειδή δήθεν είναι καλύ-

ΚΛΕΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ: Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, κύριοι Υπουργοί, αν η Ελλάδα ήταν άνθρωπος, τι είδους άνθρωπος θα θέλαμε, άραγε, να είναι; Σκεφθείτε τη σαν έναν δικό σας άνθρωπο, σαν κάποιον συγγενή. Αν, λοιπόν, η χώρα μας ήταν ο αδελφός σας ή η κόρη σας, θα θέλατε να ήταν ένας κλειστός, ένας μοναχικός, κακορίζικος και μόνιμα τρομαγμένος άνθρωπος ή μήπως θα προτιμούσατε ο συγγενής σας αυτός να είναι ένας κοινωνικός, ανοιχτός σε συνεργασίες και συναναστροφές, γεμάτος κέφι άνθρωπος, με ροπή προς τη χαρά της ζωής, την ώσμωση με άλλες ανθρώπινες υπάρξεις; Αν ο γιος σας περνούσε τη ζωή του ολομόναχος, χωρίς πα-
ρέες, αφιερωμένος μόνο στις υποχρεώσεις και τις ευθύνες του

τερα οι οπαδοί τους να στεγάζονται σε εμάς κι όχι σε αυτούς τους άγριους, στην πραγματικότητα γινόμαστε εμείς οι ίδιοι οι άγριοι.

Στην πραγματικότητα, κάθε φορά που διαχωρίζουμε έναν μετανάστη πείνας από έναν πρόσφυγα πολέμου, τους νομιμοποιούμε τους φασίστες. Κάθε φορά που κοιτάμε πώς να αποφύγουμε τις ευρωπαϊκές υποχρεώσεις μας απέναντί τους και τις εκπληρώνουμε στο ελάχιστο μόνο δυνατό, προσπαθώντας να δημιουργήσουμε γι' αυτούς τους κυνηγημένους ένα δυστοπικό και πολλές φορές απάνθρωπο περιβάλλον, ορθώνοντας διαρκώς μπροστά τους εμπόδια ανυπέβλητα, γραφειοκρατικά και άλλα, ώστε να αποδοθούν τελικά είτε από εκεί που ήρθαν είτε σε μία ακόμα χειρότερη από εκεί που ήρθαν περιοχή, στην εντελώς φασιστική Τουρκία, νομιμοποιούμε όλους τους φασίστες αυτού του κόσμου. Ας σταματήσουμε επιτέλους να το κάνουμε, ας σταματήσουμε να το κάνουμε, γιατί διαφορετικά προσφέρουμε την πατρίδα μας μακροπρόθεσμα βορά στην πείνα του φασισμού.

Θα μου πείτε και τι να κάνουμε; Να κρατήσουμε στη μικρή μας χρεοδουλοπαροικία και δυο-τρία ακόμα εκατομμύρια πεινασμένους δουλπαρόικους αυτού του κόσμου; Θα πνιγούμε όλοι μαζί εδώ. Δεν θα ξεχρεώσουμε ποτέ. Σε λίγα χρόνια δεν θα έχουμε πια εθνική ταυτότητα. Θα ξεχάσουμε και τα ελληνικά μας.

Γιατί, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, μήπως τα μάθαμε ποτέ; Τα ελληνικά μας εννοώ αν μάθαμε ποτέ. Μήπως το λεξιλόγιό μας ήδη πολλά χρόνια, πάρα πολλά πριν να υπάρξει το μεταναστευτικό πρόβλημα, εκεί κάποιο στη δεκαετία του '80 δεν περιορίστηκε βάνουσα σε περίπου εκατό λέξεις, όπως βασικά, οπωσδήποτε, εντάξει. Τα θυμάστε. Είμαστε κάθετα αντίθετοι, το λέμε ξεκάθαρα, για να το καταλάβουν. Αυτές οι λέξεις δεν υπήρχαν πριν, είναι όλες γεννημένες.

Μήπως η εθνική μας ταυτότητα δεν έχει αλλοιωθεί χρόνια τώρα από την καταναλωτική μας μανία, που, στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, μας αναγκάζει βέβαια να ακολουθούμε τι άλλο, συλλογικά τα παγκόσμια πρότυπα μέχρι και τη γλώσσα της εκάστοτε κυρίαρχης μητρόπολης; Της Αμερικής αυτή την εποχή. Όμως, ποιας Αμερικής τα πρότυπα ακολουθούμε; Της Αμερικής, του τρελού αυτού πλανητάρχη Τραμπ, του αποκάλυπτου αυτού φασίστα, που θέλει να κουμαντάρει και τις τύχες της υπηλίδου. Ένας ξενοφοβικός άνθρωπος, σεξιστής και ρατσιστής ξεκίνησε και έχει κάνει να μοιάζει όλη την Προεδρία του με ένα τεράστιο τείχος.

Αυτό το τείχος, στα σύνορά του με το Μεξικό, που απαιτεί μάλιστα από τους Μεξικανούς να χτίσουν με τα δικά τους έξοδα, είναι η ξέρετε συγχρόνως και το Τείχος του Βερολίνου, που ξαναχτίστηκε από μόνο του και επιστρέφει για να μας χλευάσει.

Εμείς τι λέτε να κάνουμε; Να μιμηθούμε αυτόν τον απίστευτο τύπο και να γίνουμε και εμείς μικρά «τραμπάκια»; Να αρχίσουμε από τον Έβρο και μετά με τη συγκλονιστική τεχνολογία που μας παρέχει η ιλιγγιώδης ανάπτυξη που ζούμε τα τελευταία δέκα χρόνια, να συνεχίσουμε τα υποθαλάσσια τείχη μας σε όλο το Αιγαίο; Να επαναφέρουμε μήπως το γνωστό δόγμα Σαμαρά; «Άμα κακοπεράσουν, θα λένε στους συγγενείς τους να μην έρθουν.»; Να καταστήσουμε τέλος σαν τη μέχρι προ μηνών ημφασιστική Ιταλία, που μέχρι πριν από λίγο καιρό κρατούσε και εγώ δεν ξέρω για πόσο διάστημα ένα ολόκληρο καράβι ψυχές, μην τυχόν και πατήσουν και μολύνουν οι ξένοι το ιερό της χώρας;

Αυτά οραματίζονται, αγαπητοί συνάδελφοι, κάποιοι από σας σαν μέλλον της πατρίδας μας; Να είμαστε, δηλαδή, απόλυτα γονατισμένοι, συνθηκολογημένοι αμαχητί, νιώθοντας ασφαλείς και στεγανοί στη μοναξιά μας, με έναν κόσμο ολόκληρο να πεθαίνει αβοήθητος γύρω μας κι εμάς να θριαμβολογούμε που ακόμα απλώς και μόνο δεν είμαστε στη θέση του;

Είναι πολιτισμός αυτό, κυρίες και κύριοι; Υπάρχει σ' αυτή τη στάση στιδήποτε που έχει κάποια σχέση με την πραγματική Ελλάδα, που ο βασιλιάς των θεών της είχε το παρατσούκλι Ξένιος, που ο μεγαλύτερος ποιητής της γεννήθηκε, έζησε και δημιούργησε το ελληνικότατο έργο του στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, που χρόνια τώρα νησιώτισσες γιαγιάδες και νησιώτες ψαράδες κρατούν αγκαλιά αυτά τα ξένα αλλά παγκόσμια μωρά και τα φυλάνε στον κόρφο τους σαν το πολυτιμότερο δώρο αυτού του κόσμου, με πλήρες αίσθημα προσωπικής ευθύνης για την επιβίωση

της τόσο διαφορετικής αλλά και τόσο ίδιας αυτής νέας ζωής;

Ναι, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, είναι οι ίδιοι αυτοί ψαράδες -και ας μην είναι- που έσωσαν μόνοι τους, χωρίς να χρειαστούν κανέναν απολύτως χρεοκοπημένο κρατικό συντονισμό μας, όσους σώθηκαν τελικά στο Μάτι. Λέτε οι ψαράδες που έσπευσαν στο Μάτι να άφησαν ποτέ Αφγανό, Πακιστανό ή Πέρση μετανάστη να πνιγεί στη θάλασσά τους, επειδή είναι μαύρος, κίτρινος ή άλλος; Τους φαντάζεστε ποτέ να ελέγχουν εάν πρόκειται για πρόσφυγα ή μετανάστη, πριν περισυλλέξουν από το νερό έναν άνθρωπο;

Ξέρετε καλά πως δεν θα το έκαναν. Ξέρετε πως θα ρίσκαραν και τη ζωή τους ακόμη γι' αυτή τη σφηνωμένη -ένας Θεός ξέρει από πού- αίσθηση καθήκοντος απέναντι σε όλες τις άλλες ανθρώπινες υπάρξεις. Το ξέρετε καλά, γιατί όλη σας τη ζωή και εσεις, όπως και εγώ, μέσα σας καμαρώνετε γι' αυτές τις συμπεριφορές, γι' αυτούς τους Έλληνες που αιώνια θα φυλάνε Θερμοπόυλες για όλους εμάς τους υπόλοιπους.

Με τη στάση σας και την ψήφο σας σ' αυτό το απαράδεκτο για τον πολιτισμό μας νομοσχέδιο δώστε μια ευκαιρία στα παιδιά μας να μην ντρέπονται στο μέλλον για λογαριασμό μας, να μην αγωνίζονται να σβήσουν την κηλίδα, τον λεκέ, δηλαδή, γιατί οι γονείς τους -εμείς- άφησαν αβοήθητους ανθρώπους να πεθάνουν στη μέση της θάλασσας, στη λάσπη της Ειδομένης -για εσάς το λέω-, στην κονιορτοποίηση της Μόριας ή, ακόμα χειρότερα, στη φασιστική αγκαλιά της δήθεν ασφαλούς Τουρκίας.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κλείνω, κύριε Πρόεδρε.

Τελειώνοντας, θέλω μόνο να σας θυμίσω πως μια εποχή σαν τη σημερινή, με τις ιλιγγιώδεις πολιτικές ανατροπές, τις εντελώς απρόβλεπτες γεωπολιτικές εξελίξεις και τους διαρκείς οικονομικούς και άλλους πολέμους, κανείς σοβαρός άνθρωπος δεν θα μπορούσε ποτέ να εγγυηθεί πως αύριο το πρωί δεν θα βρισκόμαστε εμείς οι ίδιοι στη θέση των ανθρώπων που με αυτό το σχέδιο νόμου καταδιώκουμε όσο σκληρότερα μπορούμε. Τους κάνουμε, ίσως, τον βίο αβίωτο, για να μην ξανατολμήσουν οι ίδιοι ή οι συγγενείς τους στην πατρίδα τους να επιχειρήσουν το για εμάς, τους προσκυνημένους Έλληνες χρεοδουλοπάροικους της Ευρώπης, αδιανόητο: να διεκδικήσουν το δικαίωμά τους να ζήσουν. Ένα δικαίωμα που εδώ και δέκα χρόνια όλοι εμείς εδώ μέσα συστηματικά απεμπολούμε και γι' αυτό, ίσως, τόσο σκληρά νομοθετικά σήμερα τους τιμωρούμε, γιατί ζηλεύουμε αυτό που βλέπουμε στα μάτια τους να λάμπει, γιατί θυμόμαστε ακόμα ίσως πως και τα δικά μας μάτια κάποτε έτσι έλαμπαν.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, άμα το λέει η καρδιά σας, ακόμα προλαβαίνουμε.

Σας ευχαριστώ πολύ.